

[Petra Petersen.]

gende børneinstitutioner, det gælder de overfyldte skoler. Ikke mindst gælder det, at ventelisterne for de boligøgende er meget lange.

Jeg vil gerne sige i den forbindelse, at nu er det fire år siden, vi gennemførte loven vedrørende døve og tunghøre. Alle partier var enige om, at det var en udmærket lov, og det er givet, at det er det. Vi fik flere af de udmærkede hørecentraler, der skal sikre, at de døve får høreapparater, der passer til vedkommende. Det er altså fire år siden, loven blev vedtaget, men der er stadig lange ventelister til disse hørecentraler. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, om han kan forklare mig, hvorfor man nu, fire år efter at loven er vedtaget, stadig ikke er i stand til at betjene alle, der lider under en svag hørelse. Det er muligt, ministeren ikke er i stand til at svare her, men hvis han er det, ville jeg være meget glad for at få et svar.

Hvis den lovændring, vi her taler om, kan afskaffe den lange venteliste for de talelidende, der søger helbredelse, synes jeg, det er et mægtigt fremskridt, og det vil desuden bevirke, at de dårligst stillede og i det hele taget de, der hidtil ikke har kunnet få deres børn til undervisning, nu kan få det. Men jeg vil indrømme, at jeg er efterhånden blevet noget skeptisk, efter jeg har set, hvordan en del af vore love virker. Det er ikke særlig opmuntrende.

Søren Olesen: Det nye i dette lovforslag er særlig dette, at en del flere talelidende bliver inddraget under tilsyn og særundervisning, og endvidere at denne undervisning for nogles vedkommende kan foregå på hjemstedet, således at de ikke behøver at besøge anstalter. Begge dele kan jeg og mit parti bifalde, og vi synes, det er heldigt, at dette lovforslag er fremsat. Man må indrømme, at en del talelidende hidtil ikke har fået den undervisning, de trængte til, det har været mere tilfældigt, hvordan de kunne blive behandlet, fordi der måske ingen var på stedet, som havde evne eller lyst til at tage sig af dem. Det må derfor hilses med glæde, at der nu kommer en ordning, så de bliver undersøgt og undergivet tilsyn og der bliver givet indberetning og taget bestemmelse om, hvorvidt deres tilfælde skal

behandles på anstalt. Derigennem får man en vis opdeling, og de sværere tilfælde bliver så henvist til specialbehandling, medens de lettere tilfælde kan behandles på stedet. Særlig det sidste finder jeg er en udmærket løsning, idet det har stor betydning for børnene, at de kan blive i deres hjem og modtage undervisningen på stedet; en del af dem vil sikkert også kunne følge den almindelige undervisning i skolen og så få den særhjælp, de trænger til, gennem en særundervisning på det område, hvor de har en svaghed.

Jeg ville ønske, at man på andre områder kunne foretage noget lignende. Jeg tænker her på åndssvageforsorgen, hvor det desværre er sådan, at der ikke gælder de samme regler for dem, der opholder sig på plejehjem, som for dem, der er anbragt på anstalt, d. v. s., at forældre, som eventuelt vil beholde åndssvage udover 18 års alderen, ikke kan få samme hjælp til deres underhold, som hvis de var på anstalt, hvilket jo betyder en større bekostning for forældrene. Efter min opfattelse er der her en opgave, som burde løses på samme linie som det problem, vi her behandler.

Man kan måske nok befrygte, at undervisningen af de talelidende på den her foreslåede måde vil blive noget dyr, idet de lærere, som er uddannede, ikke vil få elever til enhver tid — det må man da håbe. Men med de samfærdselsmidler, vi har, vil det vel blive muligt, at flere kommuner kan benytte de lærere, der har fået en sådan uddannelse, og endelig vil de beløb, som skal bruges til lærernes uddannelse og til betaling for undervisningen, måske kunne indvindes ved, at man ikke behøver at bygge anstalter, og ved besparelse på børnenes underhold, idet de nu vil kunne opholde sig i hjemmet og få deres underhold der, medens forældrene vanskeligt ville kunne betale for dem, hvis de skulle anbringes på anstalt. Der vil altså blive en offentlig udgift mindre.

Jeg hilser som sagt dette lovforslag med glæde og vil gerne give det min støtte.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres venlige tilslutning til lovforslaget. Jeg forstår, at der er ønske om udvalgsbehandling, og jeg synes, at alle de spørgsmål, der er rettet til